

[Freddy Madsen.]

forhøjelse var kommet højrepartierne i møde. Så var der vel en del, der mente, at det var slut, så havde man strakt sig så langt, som man kunne, og et godt stykke længere, end både lønarbejderne og beskæftigelsen kan bære.

Men nej! Økonomiministeren stod parat med nye rige gaver til dem, der i forvejen har rigeligt, og nye byrder til dem, der i forvejen slæber det tunge læs. En sen søndagsaftentime nedskrev man kronen, og da lønarbejderne vågnede op til den barske virkelighed mandag morgen, måtte de konstatere, at regeringen havde været på besøg og efter finansministerens egen opgørelse hentet 2 pct. op af de lønningsposer, som i forvejen er slunkne efter gennemførelsen af det sidste augustforlig. Til gengæld må man sige, at man nok en gang har forgyldt dem, der sidder solidt på de faste værdier i samfundet.

Men selv dette har ikke kunnet tilfredsstille hr. Poul Schlüter og hr. Poul Hartling. De vil stadig have mere. De vil først og fremmest have større tilskud til erhvervene. I sidste uge påviste jeg, at disse tilskud er uden værdi, at det tværtimod forværrer situationen, og siden da er der kommet et nyt bidrag til opklaringen af disse ting.

Professor Bjarke Fog har foretaget en analyse af virkningerne af de store direkte arbejdsgivertilskud i 1974 og 1976, og det er offentliggjort i Nationaløkonomisk Tidsskrift. Det fremgår heraf, at der i virksomhederne har været delte meninger om, hvad de tilskud nu skulle bruges til. I én virksomhed f. eks. – det hører nok til det mere sympatiske – besluttede man, at når man ikke kunne finde ud af andet, så lavede man en personalefest for dem. Det er da sympatisk, men om det er nødvendigt er så en anden sag.

Professor Bjarke Fog når til den konklusion, at tilskuddene ikke, som de borgerlige politikere foreslår, anvendes til at sænke salgspriserne, men betragtes som tilskud til driften, eller med andre ord: det er direkte profittilskud. Det vil sige, at tilskuddene ikke giver sig udslag i lavere priser, men i højere profitter. Det medfører ikke positive effekter med hensyn til beskæftigelsen og betalingsbalancen, således som de borgerlige indtil bevidstløshed påstår.

Er det nu ikke snart på tide, at regeringen drager konsekvenserne af den helt uholdbare situation, som efterhånden hersker i dette hus? Er det ikke på tide, at man i stedet for at lade

sig hypnotisere af hr. Poul Hartling og hr. Poul Schlüter prøver at lytte lidt til de råd, som bl. a. i sidste uge med megen vægt blev ført frem af deputationerne fra fagbevægelsen? Det var jo ikke bare det, som hr. Kjeld Olesen i sin tid kaldte for den faste garde. Nej, det er langt op i fagbevægelsens top, og det ved man udmærket, i den top, der normalt er overordentlig loyal over for regeringen og socialdemokratiet, at man nu siger fra og forlanger, at der skal føres en anden politik.

Det kommer vel ikke som nogen overraskelse for regeringen, at vi deler den opfattelse, der her kommer til udtryk. Derfor siger vi til jer nu i den ellefte time: tag nu og tag det skidt af bordet, som I har lagt frem her i folketinget, og lad os så i fællesskab begynde på en frisk.

Lad os f. eks. lytte til det, der efterhånden er ved at blive et folkekrav, kravet om at gribe ind mod spekulatøren i jord og fast ejendom. Det kan dog ikke fortsætte på denne måde. Alene på jord og fast ejendom har de rene værdistigninger været på 300 mia. kr. på 4 år. Det viser den nye vurdering. Hofjægermester, lensgreve Moltke, har alene noteret en gevinst på 88 mill. kr., og lensgreve Wedell har noteret 83 mill. kr. i værdistigning. Hvor lang tid skal vi lade det fortsætte?

Regeringen har nok en gang fået præsenteret et flertal i dette ting, der kan løse disse problemer, hvis da ellers socialdemokratiet vil være med. Vi har et forslag liggende, som socialdemokratiet ved flere lejligheder har udtrykt sympati for, selv om hr. Grünbaum finder det lidt tamt og ikke vidtgående nok. Men hvorfor skulle vi ikke begynde med det? Vi vil da gerne være med til at gå videre, hvis der også kan samles flertal for det.

Eller tag bare et andet eksempel, vores forslag om importregulering. Jeg kender alle indvendingerne imod det. Jeg har hørt f. eks. hr. Auken igen og igen forlyste de arme vælgereovre i Århus med, at det var den rene galskab, det var kommunisterne, der ville føre handelskrig imod den ganske verden.

Lad os nu bare tage et enkelt område. Både fra fagforbundene og fra fabrikkerne i beklædningsindustrien ligger der henvendelser om en importregulering. De kan sort på hvidt dokumentere, at selv vore partnere i EF frejdigt subsidierer deres beklædningsindustri. Men hvordan er det hos os? Her vil vi ikke engang påbyde, at importvarer skal mærkes med oprindelseslandet. Det kræver f. eks. Vesttyskland,